

kan skyde fra sig, og det drejer sig om ca. 4,600,000. Retsreformen, som vi fra Folketingets Side ønske, vil jo efter Kommissionens Forslag kræve 1 Million Kr. aarlig. Vi staa over for en Mængde Byggeforetagender, Seruminstituttet er en Smaating med sine 172,000 Kr. Men der er Sindssygeanstalten ved Viborg, Frederiks Hospital og Fødselsstiftelsen, Strafanstalten for Kvinder, Nationalmuseet, Slottet, Rigsdagsbygningen, altsammen Ting, som vi vide, der vil komme Forslag om, og hvoraf meget maa gennemføres i en ikke alt for fjern Fremtid. Vi staa fremdeles over for Spørgsmaalet om en Udvidelse af Postgaarden i Kjøbenhavn, over for Spørgsmaalet om den store Personbanegaard i Kjøbenhavn og i det hele over for en Række meget store Udgifter, der ville belaste de aarlige Budgetter med store Summer. Under disse Omstændigheder synes mig, at det er betænkeligt, naar man ikke har Balance paa det aarlige Overslag, som Finansloven jo er. At man ikke har det og under de nuværende Omstændigheder vanskelig faar det, ligger vel i hele den uheldige politiske Stilling, vi staa i. Naar man har et saa daarligt Udbytte, som man har haft af de sidste 6 Aars Lovgivningsvirksomhed — og det kan ikke nytte at nægte, at det er meget lidt, man i Virkeligheden har faaet gennemført — ligger det naturligvis i mange Ting, men for en væsentlig Del ligger det ogsaa i den almindelige politiske Stilling.

Jeg skal her ikke komme ind paa politiske Teorier eller Spørgsmaalet om, hvilken Indflydelse de forskellige Dele af Lovgivningsmagten have Krav paa juridisk, formelt set. Men det forekommer mig ganske klart, at en konstitutionel Forfatning umulig kan komme til at virke til Velsignelse, hvis de forskellige Dele af Lovgivningsmagten hver trækker til sin Side. Kun hvis der er Samarbejde mellem dem, og Regeringen og begge Rigsdagens Afdelinger med Tillid arbejde Haand i Haand, er det muligt, at det konstitutionelle Maskineri kan virke til Velsignelse. Det synes mig, at, om man vilde se bort fra alle Teorier, maatte man fra de forskelligste Sider kunne enes om, at den nuværende Tilstand med en Regering, der trækker til en Side, og et Folketing, der trækker til en anden, umulig kan føre til et gavnligt Lovgivningsarbejde. Jeg beklager i højeste Grad, at vi ikke her i Landet ere naaede saa vidt i praktisk Politik, at man har indset, det er nødvendigt, at en Regering, naar den skal kunne regere, maa have

Tilslutning i begge Rigsdagens Afdelinger. Som Forholdet nu er, ere vi snart komne til det Punkt, at vi have en Regering, der ikke kan regere, og en Lovgivningsmagt, der ikke kan give Love. Det er en Følge af, at hele Maskineriet er i Uorden. Der er ikke den gensidige Tillid, som er nødvendig, naar det virkelig skal arbejde til Velsignelse. Jeg beklager i højeste Grad denne Stilling, den gaar i Virkeligheden ud over os alle. Regeringen har særlig — siger den — gjort det til sin Opgave at værne om Administrationen. Men jeg maa tilstaa, at det, jeg har set til denne Regerings Værnen om Administrationen, har været højest mærkeligt. Jeg har nu i en Aarrække haft Sæde i Finansudvalget og ved, hvorledes den Praksis har udviklet sig, at en Mængde af Administrationens Enkeltheder føres ind for Finansudvalget. Jeg ser overmaade godt det meget betænkelige deri. Jeg finder, at det i Virkeligheden er en ganske unaturlig Ting, at Administrationen glider fra Regeringen over i Finansudvalget. Men det har været en uundgaaelig Følge af hele den Situation, hvor Regering og Folketing have staaet i et saadant Modsætningsforhold, som de have gjort, at Regeringerne, naar de ikke vare i Kamphumør og vilde handle paa Trods af Folketinget, saaledes som i den provisoriske Tid, men ønskede at sætte noget igennem med Rigsdagens Hjælp, bleve nødte til at sikre sig Finansudvalgets Tilslutning til Detailler i Administrationen, som i Virkeligheden slet ikke hører ind under Finansudvalgets Omraade. Men aldrig har jeg set det i den Grad som netop i denne Samling under det nuværende Ministerium. Jeg behøver blot at tænke paa en saadan Sag som den bekendte Bregningesag, og at mindes den Dag, da den ærede Kultusminister mødte i Finansudvalget for at forhandle med os om dette Spørgsmaal. Man spurgte da den højt ærede Minister, hvilke Undersøgelser Ministeriet havde anstillet siden Foraaret for at bringe Klarhed over Forholdene derovre ved Bregninge, og hvilke Forslag Ministeriet havde at stille med Hensyn til Bygningernes Fuldførelse. Men man fik det Svar, at Ministeriet intet havde gjort, og at Ministeriet ikke vidste, hvad der skulde gøres, men at Ministeriet vilde være glad ved, om Finansudvalget vilde anvise, hvad der skulde ske. Finansudvalget nedsatte derefter et Underudvalg, bestaaende af to af dets Medlemmer, de ærede Medlemmer for Hillerød (Dinesen) og for Kolding (E. Sørensens), det udvalgte en sagkyndig Mand,